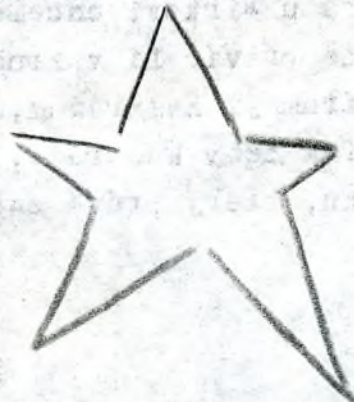
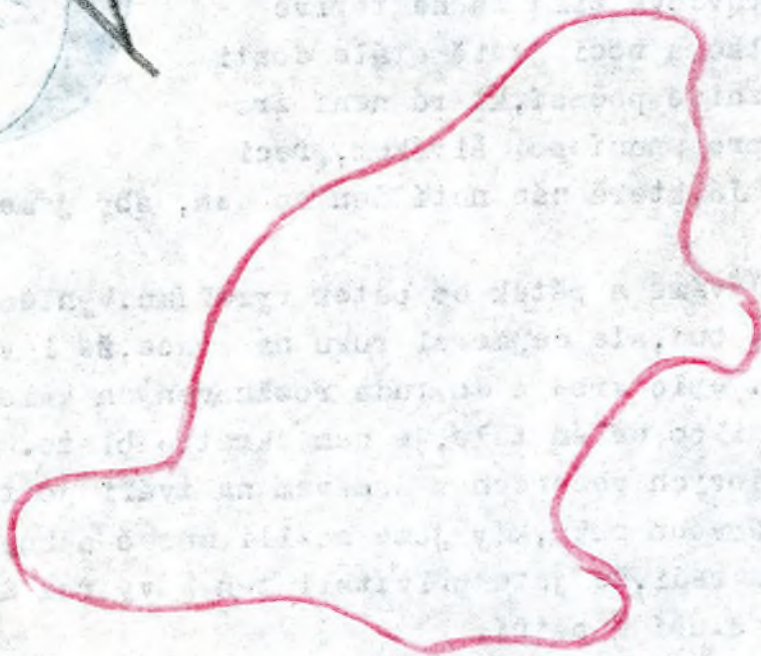

Jižanský občasník
B O B R
vydává TO Bobři 3*87

č. 3.

Tak jsme zde opět, a to se třetím číslem B O B Ř A T a si tedy pohodlně posaďte, udělejte si chvilku klidu, a dejte se do čtení. Doufáme, že se Vám LEDNOVÉ číslo bude líbit, a že si v něm každý z vás vybere to své. Tak doufáme, že už jste se pohodlně usadili, a že začínáte se čtením.

L E D E N - měsíc sněhu

Mrazy přituhují a sněhu padá čím dále tím více. Zdá se, že opravdová zima začne teprve nyní. Dny jsou krátké a noci ještě stále dosti dlouhé. Přes nepříznivé počasí, které není zrovna nejvhodnější pro spaní pod širákem, přeci jen dáváme na své Já, které nás nutí den co den, aby jsme každý víkend vyjeli ven.

A my na své Já dáváme a pátek co pátek vyrážíme. Vyhledáváme sice přístřešky srubů a bud, ale dejme si ruku na srdce, že i v tom je kus krásy a romantiky. Teplo krbů a do ruda rozžhavených kamen nás hřeje nejen u srdce, ale i po celém těle, je nám zkrátka blaze.

Při dlouhých ledových večerech s úsměvem na tváři ještě rádi vzpomeneme na oslavy Nového roku, kdy jsme zažili mnoho pěkných a veselých chvil. Doufáme Kamarádi, že jste přivítali ten Nový rok dle svých představ a jak se sluší a patří.

Touto cestou chce naše T.O. Bobři mockrát poděkovat jednak Kamarádu Majkovi, který nás pozval na oslavy Nového roku na Sázevu, kde nás provedl a seznámil s podstatnou její částí. Jeho zásluhou jsme rovněž poznali nové kamarády a kamarádky. A právě jednomu z nich, a sice Kamarádu Mirkovi chceme rovněž poděkovat za pozvání na svou boudu, kde jsme přivítali v kruhu kamarádství Nový rok. Rovněž děkujeme všem přítomným kamarádům, se kterými jsme zažili mnoho veselí.

Tak tedy kamarádi, ještě jednou všechno nejlepší do toho Nového roku, který právě začal.

Vzpomínáte si na informaci o klubových večerech, které pořádá kamarád KAYMAN v Českých Budějovicích? Vzpomínáte? Když ne, ale i když ano - posíláme Vám něco bližšího.

- PODRIM 1985 se zdánlivě nelišil od podzimů předešlých. Hýřil neuvěřitelným množstvím barevných tónů a nepopsatelných vůní jako jindy, ale vítr si pohvizdoval

zvláštní píseň.... Toho podzimu si českobudějovičtí kamarádi Žalman a Kayman pláclí na to, že tu zvláštní píseň budou hýčkat. Kayman slovem, Žalman tónem a oba dva kamarádkým pozváním těch a těch hudebních malířů krásy. Fortelně se na to připravili, za stálíce trampského zpívání si ocejšovali Wabiho Ryvolu, jeho bráchu Mikiho a další živáčky kojené trampingem...

- ROKU 1986 to rozjeli a spolu s nabitým sálem příznivců tak oslavovali ŠEDESÁTINY JIHOČESKÉHO TRAMPINGU. Českobudějovický klub mládeže /Beseda/ vítal ve svých zdech trampy všech generací nejen z metropole Jihu. Za 60 let vzniklo v Českých Budějovicích téměř 200 tramských osad. Mnohé už neexistují, Ale 62 osad ještě žije a bylo je v sále vidět. Z ostatních tramských bašt Jihu přijelo 15 osad a ze vzdálenějších míst vlasti se na Jihu objevili kamarádi z více než 20 měst. Kamarádkou atmosféru a téměř 300 písniček vychutnalo přes 3000 nadšenců pro přírodu, poezii a tóny 6 strun. Mnozí z nich zpívali nejen v sále, ale i u mnoha táborových ohnů, které toho roku na Jihu vzplály.

- JUBILEJNÍ ROK 1986 přinesl 8 setkání s tramskou písní. Osou těchto setkání bylo pět večerů dlouhodobého pořadu ZVLÁŠTNÍ ZNAMENÍ TOUHA /podle písničky Wabiho Ryvoly/. Jeden VEČER TRAMSKÉ PÍSNĚ proběhl na parknech DK ROH v rámci 5. ročníku čtyřdenního festivalu PÍSNIČKÁŘI, kde ** kapacita sálu umožnila návštěvu sedmi stovkám kamarádů. Vynikající atmosféru měly klubové VEČERY v závěru roku /říjen, prosinec/ a tak kamarádi Žalman a Kayman si znovu pláclí a v NOVÉM ROCE 1987 chtějí dále hýčkat tramskou píseň v podání nejzanícenějších kamarádů a kamarádek zblízka i zdaleka. Hýčkat chtějí všechny příznivce s přáním všeho nejhezčího doma a u táboráků v údolích jihočeských řek a potoků, u hrází rybníků a na všech stezkách romantiky Jihu.

Jak jsme udělali světový rekord na Vraní skále

Vraní skála může být pěkná skála, ale za bílého dne, my dva jsme objevili její krásu v noci. Naše, velikonoční vandrování se trochu protáhlo o nějaké to bloudění a o devatenáct kilometrů. "Nebojte se, Vraní skála by měla být za támhle tím lesem", zezadu jsem slyšel "Jo, jestli nebude náhodou za támhle tím..."

"Same, paráda by byla šlapat v noci." To jsem ještě netušil, že se má slova vyplnit, a že budeme šlapat v noci a marně hledat červenou značku. Ušápnutí jsme dorazili pod Vraní skálu. "Tak skálu bysme měli, tmu bysme taky měli, hlad asi taky, ale oheň a kamarády nikde, teď bych chtěl potkat dědečka hříbečka a on by nám ukázal cestu - tudy-tudy." "Jo, ale my zůstaneme dole."

Sam vzal baterku a zde začíná náš prvovýstup. Baterka si však řekla, že nás nechá při slabém svitu, občas nás pozlobila, že nesvítí vůbec. "Svižně nahoru a nesrážej na mě ty kameny." Z hlubin lesů se ozývalo takové to "kamarádké": "Kdybyste se chtěli zabít...". "Uvidíš, že až slezem, budou všichni spát." A tak jsme podivnou horolezeckou technikou zdolali Vraní skálu, jeden ve stěně, druhý mu svítil baterkou a výš a výš. "osviť doleva, kudy sme to vůbec lezli? Hele, podívej, vrcholovej notes! Ty bláho! Dvěstěsedmdesát metrů, to jsme pěkně vysoko. Jo, ale ta vejška je nad úrovní moře!" Zápis z vrcholového notesu: "Fouká silný vítr, není nic vidět, ty co tu byli před námi zničili notes a ztratili tužku." Další záznam byl několikajazyčný, v němž převládala hlavně cikánština. Pak jsme na další straně měli dojem, že notes prošel brigádou popelářů. Náš záznam zněl takto: "počasí klidné, vítr nefouká, všude moc světla, Beroun svítí, Zdice svítí, támhle něco svítí a vůbec i na vrcholu je nějak moc světla." "Aha, to Samovi začala svítit baterka." Podepsali jsme se za H.O. České Budějovice a Prahu, Sam uvedl čas, byla jedna hodina po půlnoci, tak tenhle čas tady ještě uveden není, a tak jsme si připsali na naše konto nový světový rekord.

Jeden můj přítel /horolezec/, když jsem mu o této výpravě vyprávěl, říkal, že jsme hazardéři a další jiná slova, ale ty vám tu raději líčit a přibližovat nebudu. Ale přiznám se, že oheň ani kamarády jsme nenašli. Ale zato trosky spících trampů na našich báglech, a to vám raději nepovím, jaká bouřka se snesla na naše hlavy, když se dozvěděli, že nějaká ta desítka kilometrů je ještě před náma.

MAJK

Kupředu.

Snad každý člověk se rád vrací do míst která má rád. Přinásejí mu potěšení, pocit blaženosti a obohacují jeho duševno o chvíle poznání jenž může moudrá matka příroda poskytnout.

Jaké je však rozčarování, když lidé musejí opustit ten kousek rodné prsti, kde po léta žili, milovali se a také umírali. Lidová moudrost praví: "Starý strom nepřesadíš". V našem případě stromy nikdo nepřesazoval. Byly potupně vykáceny. Smutný je pohled na zdevastovaný, kdysi tak malebný kraj. Se stromy odešla i lesní zvěř. Úrodná pole se proměnila v měsíční krajinu a zpěv ptactva nahradil nepříjemný zvuk těžkých strojů. Skromná vsi se změnila v kolonii betonových bungalovů. To vše je současnost. Ale uvědomujeme si, co nám za pár let řeknou naše děti? Nikdo jim nevysvětlí, že jejich otcové dopustili zničení poslední přírodní oázy klidu této země. Marně se budou tázat a výčitka v jejich očích mnohého zabolí.

Správnost rozhodnutí udělat udělat z Jižních Čech ruinu posoudí příští generace. Nikdo se nebude zodpovídat, nikdo nebude skládat účty. Zůstane jen kus zjizvené země s betonovým pomníkem, v jehož srdci budou navěky pohřbeny jaderné reaktory.

FERRY

A nyní trochu poezie. Ne všechny dny jsou na světě růžové. V takových chvílích bere člověk papír a tužku. Svěřuje se. Píše. Vzpomíná.

Tak si tu sedím sám.
Pravdě do očí si hledím.
Chechtáky v kapse marně počítám,
se svojí mázou upíva sedím.

Sedím a žiji je to pravda,
však chvíle špatná nemá už co říci.
Nokturno života prolité hrdlem parda,
neříká nic nad zapálenou svící.

Neříká nic.
Mlčí, nemluví.
Nad prachem přostých skic,
fortune snad, cosi napoví.

Zazpívá píseň o životě vlaku
o tom jak žít, když už to nebeví.
Hladové veselí o letícím ptáku,
v západu slunka let svůj zastaví.

FERRY

Vyčetl jsem si, že jsem ďábel,
vyčetl jsem si ortel, jenž nebyl přečten.
Jsou velké já, než jsou skutečnosti,
jsou velké přímky - krev, nenávisť, souvislosti i nesouvislosti
mé víry, mých myšlenek, mé skutečnosti.
Jsou to tvé vlasy, tvé vousy, tvé vlastní stopy.
Vidíš vlastní paskvil, vlastní cestu tvého bytí,
vlastní krve, krve tvého já, obětování, pokoření tvých vlastních
stop.
Pojď, poklekní a pozvedli hlavu vzhůru.
Chléb je smáčen mojí krví.

MAJK

Hena.

Hryzal reť, když jsi se smála
a mezi zuby cedil tak krásná slova.
Podřáli lípu, pro stín jenž vrhávala,
modrému blankytu, každým dnem znova.

Zohavený pařez v cestě vadí.
Nechtěně okopán zasněnými kroky.
V nejasném nic marně svádí,
tu kterou miluje nejdelší roky.

FERRY

bouzel, aby je, nalokané dýmem posvátných ohňů, zavedl do pradávného světa předků..."

Tak vzpomínal úvodem k písničkám od táboráku Jarka Mottla na počátku trampingu, které srostly s osadou druhdy v náručí se Svatojánskými proudy, nyní na břehu jezera Štěchovické přehrady: se Žtracenkou. Historii Žtracenky čili dříve "tracené naděje Jarka Mottla popsal nejednou. A tak pouze připomeňme, že ač má Žtracenka na křestním listu rok 1918, je ve skutečnosti ještě o 4 roky starší.

Se Žtracenkou a dalšími osadami, kde se žilo v partách, pospolitě, kde vládl velký zákon kamarádství, se rodily i trampské písničky. Při táborových potlačích v nich zněly touhy a naděje i vtipné glosy z táborového života. Trampská písnička se rodila ve dvojím znamení. Na jedné straně sudička romantiky s patronátem Londona a Breta Harta a vypůjčenými rekvizitami Divokého západu, na druhé sudička českého srandovna, usměvavá, vtipálkovská, někdy útočná, někdy se jen vesele radující ze zázraku života. A protože na rozdíl od tvrzení někdejšího "herrenvolku" nic není rasově čisté, promíchal se odkaz těchto dvou sudiček ve velice pikantní směs.

Když jsme s Jarkou Mottlem po doznělých oslavách jeho pětacosmácti povídali, dohodli jsme se na pravidlech hry pro toto čtení. Faktografii necháme stranou. A nebudeme se věnovat ani trampské romantice, vtělené do krásných písniček jako Cariboo, Bessy a spousty dalších. Zato si budeme povídat o písničkách a lidech nesených dobrým větrem legrace. A o legraci v životě Jarky Mottla - nešelal jí totiž jen pro táboráky, ale i pro kabaret, film, divadlo, pro známé komiky. Vlastně proč tak zevrubně, podívejme se na Jarku z té druhé strany trochu blíže.

Pokračování příště !!!!!!!

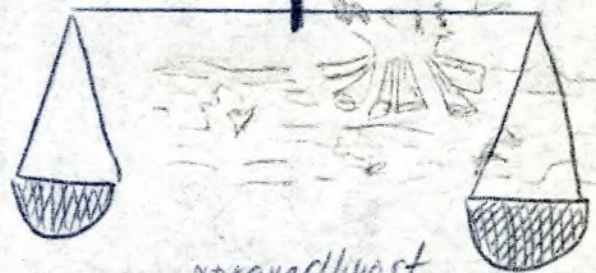
- TOTEMOVÉ ZNAKY -

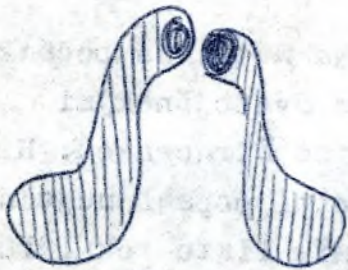
práteleství

rychlost

spravedlivost

život

veselí

pracovitost

práce

věrnost

zálesáctví

opatnost

bohatství

čistota

pravda

Tak kamarádi a to je v dnešním měsíčníku už doopravdy vše. Úplně nekonec chceme poděkovat všem kamarádům, kteří nám poslali krásná PF. Dále pak děkujeme kamarádům Majkovi, Kaymanovi a Evelyně za vynikající příspěvky, které jste si určitě se zaujetím přečetli.

A to už je doopravdy tečka v dnešním čísle.

A H O J

Co najdete v příštím čísle:

- další pokračování povídaní o Jarku Mottlovi
- Válka Sever proti Jihu
- Vyprávění o Hoboes
- No a další zajímavosti

Kamara'di POZOR

Dne 7.2.1987 pořá'daji'

T.O. Soumrak a T.O. SATAN

v Bujanově TREMPSKÝ
MAŠKARNÍ
BAĽ

AHOJ

Masky a lehkou obuv s sebou

Bohatá tombola - hraji' ROHAČI'

Kačá'tek v 19⁰⁰